

[Oluf Pedersen.]

stemmelse med Retfærdighed, saa kommer den skam til at ofre den Politik, den hidtil har drevet. Det er da ganske givet, og det er det, som man lidt efter lidt opdagede. Efter at man først havde givet Udtryk for, at man var Tilhænger af og gav Tilslutning til en Politik, der gik ind for Retfærdighed, saa opdagede man, at den, man hidtil havde drevet, kunde ikke forenes med det, og saa løb man fra sit Tilsagn. Saaledes maa jeg forstaa det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Udtalelse. Det vil sige, at Ordet Retfærdighed, dette Krav, at det, der er Baggrunden for Lovgivningen, ikke skal være, om den ene eller den anden tjener, men hvad der er Ret — det er slet ikke saa svagt et Ord, som man maaske tror, det er i Virkeligheden et Ord, som er stærkt, et Ord, som kommer til at snævre, og som man derfor maatte gaa bort fra, da man havde tænkt sig lidt om.

Den højtærede Statsminister mente, at nu havde vi diskuteret Valutacentralen, og saa var der ikke Grund til at tale mere om Monopoler og Særrettigheder og Skatter. Det tyder nu ikke paa, at den højtærede Statsminister har fulgt Valutadebatten ret meget. Valutadebatten har drejet sig om en lille Ting i disse Monopoler og Særrettigheder, en forholdsvis ubetydelig Ting, kan jeg godt sige uden dermed at ville sige, at det ikke drejer sig om noget. Men Monopoler og Særrettigheder, det er et meget stort Problem. Det er Millioner, det er Hundreder af Millioner, det drejer sig om, som man gennem Monopoler og Særrettigheder plyndrer den arbejdende Befolkning for. Og jeg er, efter at jeg har hørt den højtærede Statsminister, ikke klar over, om han vil gaa ind for en Politik, der afskaffer Særrettigheder, fritager den arbejdende Befolkning for at betale den halve Milliard, som den maa af med. Vil Statsministeren gaa med dertil? Man kunde godt, synes jeg, paa dette Spørgsmaal kræve et Ja eller et Nej i Stedet for en hel Masse Snak udenom, der hverken betyder det ene eller det andet. Man maa dog kunne forlange, at Regeringen giver Udtryk for, hvad det er den ønsker, om det er Mening, at Monopoler og Særrettigheder som hidtil skal udvides. Saa forstaaer jeg saamænd godt, at man ikke kunde stemme for en Dagsorden, der gav Udtryk for, at man ønskede en retfærdig Lovgivning; det er i alt Fald ikke retfærdigt over for den arbejdende Befolkning, som maa betale.

Den højtærede Statsminister mente, at Regeringen aldrig var gaaet ind for Plan-

økonomien, det var noget, der kom udefra. Al Begejstring var væk! Man kan hilse med Glæde, at Regeringen ikke længere er begejstret over den saakaldte Planøkonomi. Jeg har hørt megen socialistisk Tale om Planøkonomi, det har for mig altid lydt, som det var noget taabeligt, man gik ind for, og det kan for saa vidt kun glæde mig, at Regeringen nu er klar over, at Planøkonomi er noget skadeligt, noget, som man ikke længere er Tilhænger af.

Den højtærede Statsminister mente ikke, at de Tal, jeg havde været inde paa, havde noget med Problemet at gøre. Det tyder paa, at den højtærede Statsminister hverken ved, hvad Særrettigheder er, eller hvad Monopoler er, og maaske ikke engang, naar det kommer til Stykket, hvad Skatter er, for ellers maatte han jo indrømme, at jeg netop har ramt Problemet, netop har rørt ved det, der er det afgørende.

Saa siger den højtærede Statsminister, at det er de andre Lande, der har Skylden. Jeg har netop paavist, at der i de andre Lande i dette Tidsrum er foregaaet en Udvikling modsat den, der er foregaaet herhjemme. De andre Lande har udvidet deres Samhandel med ca. 10 pCt. i Gennemsnit for alle Lande, Danmarks Andel i Verdenshandelen er faldet med en 1½ pCt. Det kan dog vel ikke være de andre Landes Skyld, det maa dog være vor egen Skyld, at den er gaaet ned. Det er saa ligetil, at det gaar saadan, naar man griber ind og hindrer Importen. Vi ved alle, at Importen er Betingelse for Eksport, ligesom Indaanding er nødvendig for Udaanding. Man kunde lige saa godt vedtage en Lov, som begrænsede Menneskets Indaanding, og saa tro, at det gik lige saa godt med Udaandingen til Trods derfor. Det er akkurat, som hvis man vilde begynde at regulere det, som er det naturlige, begynde at lave om paa Naturlovene. Det giver altid Bagslag; det bliver altid til Skade, og det har ogsaa vist sig i Praxis.

Den højtærede Statsminister sagde saa, at han vilde ønske, jeg i Stedet for havde omtalt, hvordan jeg vilde praktisere det. Dette med Praktiseringen har jeg sagt nogle ganske faa Ord om, men i øvrigt maa jeg henvise til det Lovforslag, vi i sin Tid har fremsat, og som jeg med Glæde skal fremsætte igen for den højtærede Statsminister, saa han kan blive fuldt ud klar over, hvad det er, det drejer sig om.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har aabenbart glemt, at han i sin Finanslovtale talte om de 600—700 Mill. Kr. arbejdsfrie Indkomster. Er det Mening, at det